

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obo/12/2020
Identifikačné číslo spisu: 6012200330
Dátum vydania rozhodnutia: 06.10.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6012200330.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobcu KONKURZNÝ SPRÁVCA, k.s., so sídlom Nám. SNP 15, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 746 762, správcu konkurznej podstaty úpadcu Lykové textilné závody, s.r.o. „v konkurze“, so sídlom Priemyselná 306/9, 050 01 Revúca, IČO: 36 028 975, zastúpeného AKSK, s.r.o., so sídlom Nám. SNP 15, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 859 711, proti žalovanému Mgr. H. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom W., zastúpenému advokátom JUDr. Františkom Vavráčom, so sídlom Horná 51, 974 00 Banská Bystrica, o zaplatenie 682.135,03 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 52Cbi/2/2012-279 z 27. novembra 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 52Cbi/2/2012-279 z 27. novembra 2019 vo výrokoch II. a III. p o t v r d z u j e.

Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „súd prvej inštancie“) výrokom I. rozsudku č. k. 52Cbi/2/2012-279 z 27. novembra 2019 zamietol návrh na prerušenie konania, výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 682.135,03 eur s úrokom z omeškania vo výške 9% p.a. zo sumy 682.135,03 eur od 20.04.2012 do zaplatenia a výrokom III. priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2 V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobou doručenu súdu dňa 19.04.2012 sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 682.135,03 eur s úrokom z omeškania vo výške 9% p.a. od 20.04.2012 do zaplatenia, a to titulom náhrady škody, ktorú žalovaný v uplatnenej výške spôsobil pri správe majetku úpadcu Lykové textilné závody, s.r.o. „v konkurze“, so sídlom v Revúcej (ďalej aj „úpadca“) tým, že žalovaný ako správca konkurznej podstaty pri výkone svojej funkcie

nepostupoval s odbornou starostlivosťou a pri správe majetku úpadcu porušil svoje povinnosti vyplývajúce z § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ZKV“) v spojení s § 415 a § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“).

3 Ďalej uviedol, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 47-24K/42/01 z 26. septembra 2001 bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu a za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený JUDr. Ján Čipka. Uznesením č. k. 47-24K/42/01-990 z 28. apríla 2006 súd ustanovil za správcu konkurznej podstaty úpadcu Mgr. Petra Nosku (žalovaný), pričom uznesením č. k. 47-24K/42/01-1534 z 9. apríla 2010 súd zbavil JUDr. Petra Nosku funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu a do tejto funkcie ustanovil ako nového správcu spoločnosť KONKURZNÝ SPRÁVCA, k.s. so sídlom v Banskej Bystrici (žalobca). Žalovaný počas výkonu funkcie správcu konkurznej podstaty od 16.06.2006 do 14.07.2009 investoval finančné prostriedky získané ako výťažok z konkurzného konania úpadcu v uzavretých zmenkových obchodoch kúpou a predajom zmienek vystavených spoločnosťou CI HOLDING, a.s., so sídlom Poľná 1, Bratislava, IČO: 36 020 095 (ďalej aj „CI HOLDING, a.s.“). Hoci splatnosť sumy 682.135,03 eur, dohodnutá v konfirmácii zo 14. júla 2009, uplynula dňa 31. augusta 2009, zo strany spoločnosti CI HOLDING, a.s. nedošlo k zaplateniu zmenkovej sumy na účet úpadcu.

4 Žalobca pri porušení právnej povinnosti žalovaným poukázal na § 8 ods. 2 ZKV, ako aj § 415 OZ a § 420 OZ. Uviedol, že aplikácia § 415 OZ prichádza do úvahy len vtedy, ak nie je konkrétna právna úprava, vzťahujúca sa na konanie, ktorého protiprávnosť sa posudzuje. Porušenie prevenčnej povinnosti zároveň znamená porušenie právnej povinnosti v zmysle § 420 OZ, je teda jedným zo základných predpokladov všeobecnej zodpovednosti za škodu. Je preto nepochybné, že porušenie prevenčnej povinnosti podľa § 415 OZ je súčasne porušením právnej povinnosti podľa § 420 OZ. Predmetné ustanovenie totiž nezakladá samostatnú skutkovú podstatu zodpovednosti za škodu, keďže porušenie prevenčnej povinnosti, ktoré nie je súčasne porušením konkrétnej zákonnej či zmluvnej povinnosti, je protiprávnym konaním, ktoré môže mať (ak je príčinou škody) za následok vznik zodpovednosti za škodu podľa § 420 OZ (viď rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Cbo/1273/2009 z 27.01.2011). Na základe uvedeného súd skúmal, či pre záver, že žalovaný nesie zodpovednosť za škodu, sú naplnené objektívne a subjektívne predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 ods. 1 OZ.

5 Súd prvej inštancie poukázal na to, že podľa § 8 ods. 2 ZKV správca zodpovedá za spôsobenú škodu podľa § 420 OZ, pričom základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú: porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a zavinenie. Porušenie právnej povinnosti spočíva v existencii takého úkonu, ktorý je v rozpore s objektívnym právom. K porušeniu právnej povinnosti môže dôjsť buď protiprávnym konaním alebo opomenutím toho, čo malo byť v súlade s právom vykonané. Pod pojmom škoda treba rozumieť ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a ktorá je objektívne vyjadriteľná peniazmi ako všeobecným ekvivalentom. Príčinná súvislosť znamená, že medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou je vzťah príčiny a následku. Existencia príčinnnej súvislosti musí byť v každom konkrétnom prípade preukázaná, nemožno ju len predpokladať. Vzťah medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody musí byť bezprostredný a nie sprostredkovaný. Pre splnenie podmienok zodpovednosti za škodu nie je rozhodujúce, či škoda bola spôsobená úmyselne alebo z nedbanlivosti. Toto rozlíšenie je relevantné len z hľadiska rozsahu náhrady škody. Občiansko-právna úprava vychádza z prezumpcie zavinenia, ktoré sa predpokladá. Tento predpoklad sa vzťahuje len na zavinenie nedbanlivostné, neplatí pre zavinenie úmyselné a ani pre hrubú nedbanlivosť. Občiansky zákonník umožňuje zbaviť sa zodpovednosti, pričom škodca musí preukázať existenciu takých okolností, z ktorých možno spoľahlivo vyvodiť, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré bolo možné od neho objektívne požadovať.

6 Medzi žalobcom a žalovaným nebolo sporné, že žalovaný investoval peniaze úpadcu, získané zo speňaženia konkurznej podstaty a z inej činnosti správcu, do nákupu zmenky vystavenej spoločnosťou CI HOLDING, a.s. vo výške 687.307,89 eur. Sporné počas konania zostalo, či týmto konaním porušil niektorú z právnych povinností, ktoré mu ako správcovi konkurznej podstaty vyplývali z právnej úpravy platnej a účinnej v čase, kedy došlo k investovaniu peňažných prostriedkov. Žalobca uviedol, že

žalovaný si počas obdobia cca 3 rokov vykonávania zmenkových obchodov nikdy relevantne nepreveril, či finančné prostriedky z konkurznej podstaty sú aj reálne k dispozícii, nevyužil možnosť zaslať celkovú sumu na účet úpadcu, čím jednoznačne nekonal v súlade s odbornou starostlivosťou tak, ako to predpokladá zákon v § 8 ods. 2 ZKV. Žalovaný - podľa názoru žalobcu - nemal vôbec obchodovať s finančnými prostriedkami patriacimi do konkurznej podstaty úpadcu, pričom škoda by nebola nikdy vznikla, pokiaľ by neboli realizované zmenkové obchody. Žalovaný namietal, že správcovi konkurznej podstaty vyplývala povinnosť zložiť výťažok zo speňaženia majetku na účet v banke až z právnej úpravy konkurzného konania, vedeného podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii, pričom v konaniach vedených podľa ZKV takáto povinnosť správcovi zo zákona nevyplývala. Poprel tiež, že by vklad úpadcu v banke podliehal ochrane podľa zákona o ochrane vkladov. Súd prisvedčil žalovanému, že ZKV neukladá správcovi povinnosť zložiť peniaze konkurznej podstaty v banke. Táto povinnosť vyplýva z § 10 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch, ktorý nadväzuje na zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej aj „ZKR“), na ktorý citované ustanovenie aj výslovne odkazuje prostredníctvom poznámky s poradovým číslom 1. Nie je preto možné dospieť k záveru, že správca bol aj v konaniach, ktoré sa riadia právnou úpravou ZKV, povinný zložiť peniaze patriace do konkurznej podstaty úpadcu na účet v banke. ZKV ponechal na odbornom zvážení správcu konkurznej podstaty, akým spôsobom bude nakladať s peniazmi, ktoré získal ako výťažok speňaženia konkurznej podstaty. Bez ohľadu na to, či ich zložil na účet v banke, uložil do trezoru, odovzdal do notárskej úschovy alebo iba držal v pokladni, jeho povinnosťou bolo zabezpečiť, aby tieto peniaze, určené pre veriteľov, boli bezpečne uschované do doby, kým ich správca na základe rozvrhového uznesenia vyplatí veriteľom. Správca konkurznej podstaty úpadcu je pri napĺňaní tohto záväzku oprávnený určiť spôsob uschovania peňazí sám, zo zákona je však povinný postupovať pri tom s odbornou starostlivosťou.

7 V posudzovanom prípade žalovaný správca konkurznej podstaty úpadcu speňažil majetok úpadcu, z čoho získal finančné prostriedky, ktoré boli určené na rozdelenie veriteľom úpadcu, avšak následne ich opakovane investoval do zmenkových obchodov s obchodnou spoločnosťou. Podľa názoru súdu, ZKV neoprávňuje správcu investovať prostriedky konkurznej podstaty do podnikania tretích osôb a neoprávňuje ho ani nakupovať cenné papiere, ktoré už zo svojej podstaty sú rizikovým obchodom. Aj keď mu to výslovne ZKV nezakazuje, neznamená to však, že správca je na takúto činnosť oprávnený. Poskytnutie prostriedkov do podnikania iným subjektom, rovnako ako nákup cenných papierov, v sebe objektívne zahŕňa riziko, že dlžník úpadcovi poskytnuté prostriedky nevráti. Nákupom zmenky ako abstraktného cenného papiera sa majiteľ zmenky stáva veriteľom vystaviteľa zmenky ako dlžníka a nemôže ovplyvniť, za akým účelom vystaviteľ peniaze od neho prijal. Správca preto ani nemal ako ovplyvniť, akým spôsobom bude vystaviteľ zmenky CI HOLDING, a.s. s prostriedkami nakladať a či bude podnikat takým spôsobom, že ich aj s dohodnutým výnosom vráti. Preto išlo o rizikový obchod. Rizikovým bolo každé jedno uzavretie zmenkového obchodu, aj keď podľa žalovaného mal dobré predchádzajúce skúsenosti s jeho zhodnotením. Odkúpením zmenky správca dosiahol, že úpadca sa stal veriteľom CI HOLDING, a.s. ako dlžníka, ktorému poskytol svoje peňažné prostriedky. Správca konkurznej podstaty úpadcu však nie je oprávnený požičiavať peniaze konkurznej podstaty a vytvárať tak úpadcovi nových dlžníkov. Naopak, jeho povinnosťou je prijať všetky plnenia úpadcových dlžníkov, ktorí mu majú plniť na základe ich vzájomných právnych vzťahov. Z uvedeného dôvodu sa v zmysle § 14 ods. 1 písm. g/ ZKV vyhlásením konkurzu stávajú nesplatené pohľadávky a záväzky splatnými, aby úpadcovi ako veriteľovi mohli byť vyplatené všetky jeho pohľadávky. Je v rozpore so ZKV, aby úpadca po vyhlásení konkurzu vstupoval do nových právnych vzťahov, v ktorých by mal neisté postavenie veriteľa z rizikového obchodu. V neprospech žalovaného svedčí aj suma, ktorú vložil do zmenkového obchodu vo výške 687.307,89 eur. Investícia celej sumy do jediného cenného papiera od jediného emitenta je vysoko rizikovým konaním, ktoré sa rozhodne nedá vyhodnotiť ako odborná starostlivosť. ZKV pravidlá rozloženia rizika neobsahuje nie preto, že by nimi správca nemal byť viazaný a mohol investovať neobmedzene podľa vlastného uváženia, ale preto, že správca vôbec nie je oprávnený požičiavať majetok konkurznej podstaty na základe investície do cenných papierov. O zámere vykonať rizikový obchod správca zároveň vopred neinformoval ani veriteľský výbor a ani konkurzný súd.

8 Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný nákupom zmenky z finančných prostriedkov úpadcu porušil právnou povinnosť uvedenú v § 8 ods. 2 ZKV, t. j. povinnosť

postupovať pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou. Postup správcu postupovať s odbornou starostlivosťou je takým postupom, pri ktorom správca maximalizuje výťažok z predaja majetku úpadcu a zabezpečí, aby tento výťažok bol v zmysle zákona pomerne rozdelený veriteľom. Pokiaľ výťažok použije v rozpore s týmto účelom zákona, v dôsledku čoho nie je možné rozdeliť ho veriteľom, nemôže sa jednať o postup vykonaný ani s bežnou, nieto s odbornou starostlivosťou.

9 Z výpovede správcu konkurznej podstaty úpadcu CI HOLDING, a.s. Mgr. Filipa Osvalda v konaní sp. zn. 52Cbi/1/2013 mal súd preukázané, že predpokladaný termín ukončenia konkurzu nie je známy, finančný výťažok z tohto konkurzu nie je zrejmy, pričom správca uviedol, že finančné prostriedky koncom roka 2009 boli vyplácané rôznym spriazneným osobám spoločnosti CI HOLDING, a.s., avšak na tomto zistení nič nemení fakt, že žalovanému po dátume splatnosti zmenky (31.08.2009) spoločnosť CI HOLDING, a.s. (ktorá v tom čase nebola v konkurze) finančné prostriedky nevyplatila, pričom ich nevyplatila ani na základe vydaného zmenkového platobného rozkazu, ktorým sa žalobca domáhal zaplataenia predmetných finančných prostriedkov. Z uvedeného dôvodu súd výpoveď správcu konkurznej podstaty úpadcu CI HOLDING, a.s. považoval za irelevantnú v tom zmysle, kedy a či vôbec budú vyplatené nejaké finančné prostriedky žalobcovi ako veriteľovi úpadcu CI HOLDING, a.s. S poukazom aj na výpoveď správcu konkurznej podstaty úpadcu CI HOLDING, a.s. súd prvej inštancie podľa § 164 CSP zamietol návrh na prerušenie konania do skončenia konkurzného konania, vedeného na majetok úpadcu CI HOLDING, a.s., keďže dospel k záveru, že takéto (fakultatívne) prerušenie konania nie je nevyhnutné pre samotné konanie o náhradu škody. Prerušenie konania by aj vzhľadom na výpoveď Mgr. Filipa Osvalda bolo nehospodárne a neefektívne, nakoľko nie je skorý predpoklad ukončenia konkurzného konania, vedeného na majetok úpadcu CI HOLDING, a.s.

10 Príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením právnej povinnosti postupovať pri správe majetku konkurznej podstaty s odbornou starostlivosťou je v posudzovanom prípade daná tým, že k zníženiu majetku úpadcu došlo práve v dôsledku toho, že finančné prostriedky, ktoré boli získané speňažením majetku úpadcu, boli žalovaným správcom prevedené formou zmenkového obchodu na spoločnosť CI HOLDING, a.s., pričom spoločnosť CI HOLDING, a.s. uvedené finančné prostriedky nevrátila, teda nebyť porušenia právnej povinnosti (nákup zmenky), nedošlo by k zníženiu majetku úpadcu. Príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením právnej povinnosti postupovať pri správe majetku v konkurznej podstate s odbornou starostlivosťou je teda daná tým, že ku škode došlo práve v dôsledku neodborného nakladania s majetkom konkurznej podstaty.

11 Následne súd prvej inštancie zisťoval, či z protiprávneho konania žalovaného vznikla žalobcovi škoda. Súd zistil, že majetok úpadcu sa v dôsledku konania žalovaného znížil o sumu, ktorú investoval do nákupu zmenky, pretože CI HOLDING, a.s. ako vystaviteľ zmenky nevrátil úpadcovi finančné prostriedky. Na moment vzniku škody a jej výšku má vplyv skutočnosť, že žalovanému sa nepodarilo vymôcť finančné prostriedky od CI HOLDING, a.s. a zároveň vyhlásením konkurzu na vystaviteľa zmenky (02.06.2012) už bolo žalovanému ako bývalému správcovi zrejme, že dlžník je platobne neschopný a vymáhanie plnenia bolo znemožnené v dôsledku právnych účinkov vyhlásenia konkurzu na neho. Plnenie zo strany dlžníka tak do konkurznej podstaty nebolo poskytnuté, čo potvrdil aj žalovaný, keď uviedol, že žiadne finančné prostriedky zo strany CI HOLDING, a.s. neboli vymožené napriek tomu, že správca úpadcu CI HOLDING, a.s. pohľadávku žalovaného v konkurze v celom rozsahu uznal. Zmenšením majetku úpadcu o sumu zodpovedajúcu zmenkovej istine tak vznikla žalobcovi škoda. V prípade, ak by žalovaný ponechal prostriedky získané speňažením majetku konkurznej podstaty úpadcu na účte úpadcu a neinvestoval by ich do zmenkových obchodov, ku vzniku škody by nebolo došlo.

12 Súd prvej inštancie ďalej poukázal na odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „odvolací súd“) č. k. 1Obo/10/2018-388 z 25. júna 2019, ktorým odvolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 52Cbi/1/2013 z 25. októbra 2017. NS SR okrem iného uviedol, že za škodu vzniknutú účastníkom konkurzného konania alebo tretím osobám v dôsledku porušenia povinnosti uloženej správcovi zákonom alebo súdom - v súvislosti s výkonom funkcie správcu konkurznej podstaty - zodpovedá podľa § 420 ods. 1 OZ správca ako fyzická osoba s

tým, že pre zistenie, či žalovaný nesie zodpovednosť za škodu, je rozhodujúce splnenie objektívnych a subjektívnych predpokladov zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 OZ, z dôvodu ktorého ani prípadný pozitívny výsledok z trestného konania nie je relevantný pre záver o zodpovednosti žalovaného za škodu z hľadiska § 420 OZ. NS SR sa ďalej stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, ktorý spôsob, akým žalovaný ako bývalý správca konkurznej podstaty úpadcu nakladal s finančnými prostriedkami, ktoré získal ako výťažok speňaženia majetku konkurznej podstaty, považoval za odporujúci § 8 ods. 2 ZKV. Na uvedený záver vyslovený v uznesení NS SR poukázal súd prvej inštancie z dôvodu, že napriek oslobodzujúcemu rozsudku v trestnom konaní vo vzťahu k žalovanému, je daná zodpovednosť žalovaného za škodu v zmysle § 420 OZ.

13 Zavinenie má subjektívny charakter a teória občianskeho práva ho vymedzuje ako psychický stav konajúcej osoby k jeho vlastnému úkonu a následkom tohto úkonu. Zavinenie založené na prvku vedomia, ktorým je predvídateľnosť vzniku škody a na prvku vôle, ktorá sa manifestuje tým, či konajúci výsledok konania dosiahnuť chcel alebo či bol aspoň uzrozumený s tým, že následok konania môže nastať. Občiansky zákonník v § 420 ods. 3 upravuje zodpovednosť za škodu založenú na prezumpcii nedbanlivostného konania. Dôkazné bremeno o tom, že škoda nevznikla zavineným konaním, spočíva na škodcovi, ktorý sa môže zodpovednosti zbaviť tým, že preukáže, že škodu nezavinil. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný vzhľadom na výkon činnosti správcu vedel, že jeho povinnosťou je speňaženie majetku konkurznej podstaty a rovnako vedel, že finančné prostriedky získané speňažením sú určené na rozdelenie veriteľom úpadcu. Musel mať preto vedomosť o tom, že peniaze úpadcu je možné použiť výlučne v súlade so ZKV, ktorý v žiadnom zo svojich ustanovení neumožňoval správcovi, aby finančné prostriedky, získané speňažením majetku konkurznej podstaty, investoval do zmenky. Naopak, ZKV prikazuje správcovi zabezpečiť ich rozdelenie veriteľom. Žalovaný vzhľadom na svoje odborné vzdelanie a výkon činnosti správcu vedel, že zmenka je cenný papier, pri ktorom je vždy prítomné riziko, že vystaviteľ za zmenku jej majiteľovi nezaplatí. Vedel preto, že investuje finančné prostriedky určené na rozdelenie pre veriteľov, dovedy bezpečne uložené na účte v banke, do cenného papiera spojeného s rizikom straty. Bez primeraných dôvodov sa však spoliehal na to, že zmenkový obchod bude úspešný a finančné prostriedky sa do konkurznej podstaty úpadcu vrátia. Konanie, kedy konajúci subjekt vie o možnosti spôsobenia škody, ale bez primeraných dôvodov sa spolieha, že škodu nespôsobí, je tzv. vedomou nedbanlivosťou. Konanie žalovaného - podľa názoru súdu - nebolo konaním úmyselne zavineným, pretože zo žiadneho konania žalovaného nevyplývalo, že by škodu žalobcovi spôsobiť chcel, alebo, že by bol uzrozumený s tým, že ku škode dôjde. Nie sú preto splnené podmienky na to, aby súd vyhodnotil konanie žalovaného ako priamy alebo nepriamy úmysel. Zároveň však súd mal za to, že v posudzovanom prípade nešlo o nevedomú nedbanlivosť. Už vzhľadom na vzdelanie žalovaného sa prezumuje taký rozsah odborných vedomostí, aby vedel svoje konanie vyhodnotiť ako konanie, ktoré je v súlade so zákonom. Absentuje základný predpoklad nevedomej nedbanlivosti, podľa ktorého škodca nevie, či môže spôsobiť škodu, hoci by to vzhľadom na okolnosti a svoje osobné pomery vedieť mal.

14 Súd následne skúmal, či sa žalovanému podarilo preukázať, že škoda nevznikla jeho zavinením. Prihliadol k tomu, že správca vložil finančné prostriedky do zmenkových obchodov bez súhlasu konkurzného súdu, ako aj bez súhlasu konkurzných veriteľov. Žalovaný tak nemôže svoju zodpovednosť za konanie s odbornou starostlivosťou preniesť na konkurzný súd a ním vykonávaný nedostatočný dohľad. Je možné, že pokiaľ by na uzavretie zmenkového obchodu bol správcovi udelený súhlas konkurzného súdu opatrením, táto skutočnosť by mohla mať vplyv na rozhodnutie o predpokladoch na náhradu škody. Avšak v posudzovanom prípade správca súd o súhlas nepožiadala a o vykonanom obchode ho informoval až následne. Výška škody je v tomto prípade suma, o ktorú sa zmenšil majetok úpadcu. Žalovaný speňažením majetku úpadcu získal finančné prostriedky, ktoré patrili úpadcovi, a ktoré bol povinný úpadcovi vydať.

15 Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je v celom rozsahu dôvodná, preto žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 682.135,03 eur s úrokom z omeškania vo výške 9% p.a. od 20.04.2012 do zaplataenia.

16 Pokiaľ právny zástupca žalovaného predložil rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 63Cbi/25/2014-224 z 20. júna 2019 v obdobnej právnej veci, súd uviedol, že týmto rozsudkom nie je viazaný a ani sa s ním nestotožňuje. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný, priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

17 Proti výrokom II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný (ďalej aj „odvolateľ“) odvolanie podľa § 365 ods. 1 písm. a/, b/, e/, f/, g/ a h/ Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) s návrhom, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „odvolací súd“) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v celom rozsahu.

18 Na odôvodnenie odvolateľ uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považuje za nesprávny. Poukázal na to, že vo vyjadrení z 26.03.2013 navrhol, aby súd podľa § 103 CSP v spojení s § 104 ods. 1 CSP konanie zastavil pre prekážku začatého konania (tzv. litispendenciu) na základe tej skutočnosti, že dňa 08.03.2012 bol proti nemu ako obvinenému v trestnom konaní (vedenom pod č. ČVS:PPZ-109/BPK-S/2010) uplatnený nárok vo výške 682.135,03 eur. Súd na jeho návrh nereagoval až do právoplatného skončenia trestnej veci rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To/66/2017 z 23.11.2017, ktorým bol spod obžaloby oslobodený. Civilné konanie (ktoré začalo podaním žaloby dňa 19.04.2012) tak bolo zaťažené procesnou vadou až do 23.11.2017, kedy bolo právoplatne skončené trestné konanie proti žalovanému. Po dobu cca 5 rokov trval stav neodstrániteľnej podmienky, ktorou je litispendencia, ktorá podľa § 159 CSP znamená, že začatie konania bráni tomu, aby o tom istom spore prebiehalo na súde iné konanie. Súd mal preto zastaviť konanie, ktoré začalo neskôr.

19 Ďalej odvolateľ uviedol, že z opatrnosti vznáša aj námietku premlčania. Ak bol zmenkový obchod (konfirmácia o zmenkovom obchode) uzavretý 14.04.2009 a ak bola žaloba podaná 19.04.2012, tak bola podaná viac ako 3 roky po udalosti, z ktorej škoda vznikla, čo znamená, že podľa § 106 ods. 2 OZ je nárok premlčaný, a to uplynutím objektívnej premlčacej doby.

20 Odvolateľ poukázal tiež na svoje stanoviská z 15.10.2018 a 11.09.2018, v ktorých uviedol, že povinnosťou žalobcu je uplatniť žalobný nárok uvedením relevantných skutkových okolností, z ktorých vyvodzuje ohrozenie alebo porušenie svojho subjektívneho práva, čo znamená pravdivo a úplne opísať rozhodujúce okolnosti skutkového deja, z čoho vyplýva povinnosť tvrdenia a preukázania rozhodujúcich skutočností. Podľa jeho názoru rozsah uplatneného žalobného nároku nebol dostatočný, najmä nie po účinnosti nového Civilného sporového poriadku, ktorý vyžaduje, aby žalobný nárok „substancovanie relevantných skutkových okolností (skutkového deja)“ bol nevyhnutnou požiadavkou žaloby podľa ust. § 132 ods. 1 CSP. Na tento stav súd prvej inštancie neprihliadol a urobil tak až na základe vyjadrenia žalovaného z 11.09.2018, pričom súd na nasledujúcom pojednávaní uložil žalobcovi doplniť relevantné skutočnosti. Podľa jeho názoru doplnením rozhodujúcich skutočností nebol nárok uplatnený riadne a včas. Žalobca mal povinnosť tvrdiť a preukázať konkrétnymi dôkazmi rozhodujúce skutočnosti a súd podľa § 185 ods. 1 CSP mal rozhodnúť, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Žalobca nenavrhol žiadne dôkazy, a preto súd nevykonal žiadne dôkazy (okrem výsluchu svedka Mgr. Filipa Osvalda).

21 Ďalej odvolateľ namietal odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v bodoch 14, 15, 16, 37, 38, 41 až 45. Z rozsahu uvedeného skutkového deja nie je možné prijať záver o zodpovednosti žalovaného za škodu. Za nepreskúmateľný považuje záver súdu uvedený v bodoch 37 a 38 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Namietal súdom definovanú príčinnú súvislosť v tom smere, že pri splnení tohto znaku treba vychádzať z toho, či existuje priama príčinná súvislosť medzi konaním žalovaného a vznikom škody. Z trestného spisu je známe, že finančné prostriedky poskytoval do takého finančno-právneho prostredia spoločnosti CI HOLDING, a.s., ktoré bolo bonitné, preto nešlo o špekulatívny kapitál v jej majetku. To, že následne poskytnuté prostriedky v poslednom zmenkovom obchode neboli vrátené (31.08.2009 splatnosť) súvisí s inou príčinou, ktorou je, že Poštová banka, a.s. (v ktorej mala spoločnosť CI HOLDING, a.s. úver) vyhlásila splatnosť všetkých dlhov z dôvodu nezaplatenia časti splátky za mesiac november 2009. Zmenkový dlžník nevstúpil do konkurzu pre zlú hospodársku situáciu

prítomnú v čase zmenkového obchodu, ale preto, že nebol schopný zaplatiť splatný úver. Nesolventnosť tohto subjektu a následne nevrátenie žalovanej sumy bolo ovplyvnené inou príčinou, pre ktorú finančné prostriedky zaplatené neboli. Potvrdenie tejto úvahy vyplýva aj z výsluchu Mgr. Filipa Osvalda, správcu CI HOLDING, a.s., ktorý uviedol rozhodujúcu skutočnosť, že v októbri 2009 (viac ako 2 mesiace po splatnosti dlhu) bolo vyplatených niekoľko miliónov eur iným fyzickým osobám ako veriteľom. Z toho vyplýva nepochybný záver, že CI HOLDING, a.s. v čase confirmácie o zmenkovom obchode ani v čase splatnosti nebola v predĺžení a bola vysoko bonitná. Upriamil pozornosť na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Obo/10/2018 z 25.06.2019 (týkajúce sa iných účastníkov v skutkovo obdobnej veci), ktorý sa zaoberal otázkou vylúčenia príčinnej súvislosti vo vzťahu k spoločnosti CI HOLDING, a.s. Teda, uvedená otázka už bola prejudiciálne vyriešená v tejto inej, ale skutkovo totožnej veci (1Obo/10/2018), pričom súd prvej inštancie ignoroval rozsah záväzného právneho názoru, vysloveného v konaní vedenom pod sp. zn. 1Obo/10/2018.

22 Za nesprávne a nedostatočné považoval odôvodnenie rozhodnutia ohľadne zavinenia v napadnutom rozsudku v bodoch 41-45. Poukázal na to, že v jeho trestnej veci (vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 1T/4/2013, v ktorej bol rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To/66/2017 z 23.11.2017 oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že skutok nie je trestným činom), je dôležitý záver, že objektívna stránka žalovaného trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 Trestného zákona uvádza v skutkovej podstate znak „...že poruší všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť...“ Tento znak objektívnej stránky je totožným znakom civilnoprávnej zodpovednosti, z ktorej by sa malo odvodzovať porušenie právnej povinnosti. Zavinenie sa skúmalo aj v trestnom konaní, pričom bol prijatý záver (vyslovený dovolacím zrušujúcim rozhodnutím NS SR sp. zn. 3Tdo/55/2015 z 18.01.2017) o neexistencii zavinenia a v rovnakom rozsahu následne odvolacím súdom - Krajským súdom v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 3To/66/2017. Súd prvej inštancie mal preto povinnosť prihliadnúť k týmto záverom. Súd prvej inštancie sa touto otázkou nezaoberal, pretože sa nesprávne domnieval, že civilný súd je viazaný podľa § 193 CSP len rozhodnutím príslušného orgánu o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal. Úvahy o vedomej nedbanlivosti sú formálne, nevychádzajú z konkrétnych zistení, ktoré by mohli nasvedčovať tomu, o aké zavinenie išlo a či vôbec zavinenie bolo prítomné. Odôvodnenie v tejto časti preto považuje za nedostatočné.

23 V bode 29 napadnutého rozsudku súd prvej inštancie neurčito a nejednoznačne uvádza, že jeho investovanie do zmenkových obchodov nebolo v poriadku preto, že ZKV ho neoprávňuje ako správcu investovať prostriedky konkurznej podstaty do podnikania iných osôb, ani nakupovať cenné papiere, pričom zároveň uviedol, že i keď to zákon výslovne nezakazuje, neznamená to, že ako správca bol na takúto činnosť oprávnený. Z uvedeného vyplýva záver, že súd nemá jednoznačný názor na to, či investovanie do zmenkových obchodov mu bolo zakázané, alebo nie a ak nebolo zakázané, či a prečo nebol na takéto investovanie oprávnený, resp. či takéto jeho investovanie zakladá porušenie povinnosti ako znak zodpovednosti za škodu. Z uvedenej úvahy sa potom odvíja základný predpoklad, či z jeho strany išlo o činnosť dovolenú alebo zakázanú a ak zakázanú, na základe akého ustanovenia zákona.

24 Odvolateľ ďalej upriamil pozornosť na rozsudky Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 63Cbi/25/2014 a sp. zn. 16Cbi/2/2014, v prípadoch ktorých boli žaloby zamietnuté, na čo súd prvej inštancie v bode 48 odôvodnenia rozhodnutia uviedol, že takýmto právoplatným rozsudkom nie je viazaný a ani sa s ním nestotožňuje. Neuviedol však, akú prekážku viazanosti má na mysli, keď prv uvádzané rozhodnutie je právoplatné a vykonateľné a vyvoláva u žalovaného ako účastníka konania legitímne očakávanie, že v skutkovo a právne totožných veciach sa bude rozhodovať rovnako.

25 K odvolaniu žalovaného zaslal žalobca písomné vyjadrenie, v ktorom navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil ako vecne správny. Uviedol, že žalovaný počas celého súdneho konania (ktoré trvalo niekoľko rokov, počas ktorých bolo niekoľko pojednávaní a súdu boli doručené mnohé písomné vyjadrenia) nevzniesol námietku premlčania, pričom tak urobil až vo svojom odvolaní, t. j. po 7 rokoch. Podľa jeho názoru námietka premlčania bola v odvolaní uplatnená v rozpore s § 149 CSP a § 153 ods. 1 CSP, keďže nebola uplatnená včas, a preto by sa na ňu nemalo prihliadnúť. Žalovaný má právnické vzdelanie a zároveň je právne zastúpený, t. j. o možnosti vzniesť

námietku premlčania vedel, avšak na vlastnú ťarchu ju neuplatnil. V prípade akceptovania tejto námietky by bola porušená „rovnosť zbraní“ v konaní.

26 Ďalej uviedol, že podľa jeho názoru bol nárok uplatnený včas, čo vyplýva aj z podania samotného žalovaného, keď nárok bol uplatnený v trestnom konaní dňa 08.03.2012 a lehota by bola počítaná od 14.04.2009. Plnenie z posledného zmenkového obchodu malo byť úpadcovi poskytnuté dňa 31.08.2009. To znamená, že skutočnosť, od ktorej je možné počítať vznik škody, je márne uplynutie lehoty na plnenie, teda 01.09.2009, z čoho je zrejmé, že aj v prípade, ak by sa považoval deň 19.04.2012 za deň podania žaloby, nárok bol žalobou uplatnený včas. Zároveň platí, že nárok uplatnený v tomto konaní smeruje proti správcovi konkurznej podstaty, teda proti osobe, o ktorej aktivitách a činnosti sa veritelia v zásade nemusia dozvedieť, resp. môžu sa dozvedieť až v čase schvaľovania konečnej správy. Z uvedeného dôvodu vo vzťahu k správcovi konkurznej podstaty neplynie premlčacia doba k uplatneniu nároku na náhradu ním spôsobenej škody minimálne do schválenia konečnej správy, čo sa do dnešného dňa nestalo.

27 Nárok uplatnený žalobou zo 17.04.2012, v ktorej boli popísané všetky rozhodujúce skutočnosti a označené dôkazy na ich preukázanie, bol podľa jeho názoru identifikovaný tak skutkovými okolnosťami, ako aj jeho výškou. Neobstojí preto argumentácia žalovaného, že za uplatnenie nároku žalobcu možno považovať až doplnenie rozhodujúcich skutočností v roku 2018, pretože žaloba bola podaná za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), a nie CSP, teda bez ďalšieho nie je možné použiť následky predpokladané podľa CSP na konanie podľa OSP. V prípade, ak mal súd v čase podania žaloby za to, že bolo potrebné ju doplniť, resp. odstrániť odstrániteľné prekážky konania, mohol žalobcu vyzvať na doplnenie, čo sa stalo až v roku 2018. Napriek tomu, že podľa jeho názoru to nebolo potrebné, keďže žaloba obsahovala potrebné skutočnosti, aj keď možno len všeobecnejším spôsobom, podanie z roku 2018 v žiadnom prípade neznamenalo kvalitatívnu a ani kvantitatívnu zmenu žaloby, o čom svedčí aj skutočnosť, že súd o pripustení zmeny žaloby nerozhodoval - nemal o čom rozhodovať. Podanie z roku 2018 a aj všetky ostatné podania obsahovali len bližšiu špecifikáciu a vyargumentovanie nároku uplatneného v žalobe, teda neobsahovali žiadne nové skutočnosti. Tak v žalobe, ako aj počas konania na súde prvej inštancie žalobca navrhol vykonať dôkazy, resp. predložil dôkazy. Nie je preto pravda, že jediným navrhnutým dôkazom bol výsluch svedka navrhnutý žalovaným.

28 Odvolaním napadnutého rozhodnutie je podľa názoru žalobcu správne a zákonné. Žalovaný bol síce v trestnom konaní oslobodený, avšak táto skutočnosť nemá pre civilné konanie žiadny význam. V prvom rade je potrebné objektívnu stránku vyhodnocovať podľa predpisov súkromného práva, a nie práva trestného, keďže definovanie objektívnej stránky podľa predpisov trestného práva je striktnejšie a doslovnejšie. Tento záver je zrejmý aj z toho, že podľa § 237 ods. 1 Trestného zákona je na naplnenie objektívnej stránky trestného činu potrebné porušiť všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť, kým podľa ZKV je to porušenie povinnosti konať s náležitou odbornou starostlivosťou. Tak isto ani otázka zavinenia riešená v trestnom práve nie je bez ďalšieho použiteľná v civilnom konaní, nakoľko otázka zavinenia sa vždy posudzuje k otázke objektívnej stránky. Keďže objektívna stránka v tomto konaní nie je totožná s trestným konaním, nie je totožné ani vyhodnotenie subjektívnej stránky.

29 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, po prejednaní odvolania bez nariadenia pojednávania, v rozsahu a z dôvodov v ňom uvedených (§ 379 CSP a § 380 CSP), súc viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

30 Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

31 Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (odsek 2 vyššie citovaného

rozhodnutia).

32 Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 682.135,03 eur s úrokom z omeškania vo výške 9% p.a. zo sumy 682.135,03 eur od 20.04.2012 do zaplataenia a v závislom výroku III. o trovách prvoinštančného konania.

33 Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil vykonané dôkazy a vec posúdil správne aj po právnej stránke, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. a III. potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP. K odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné:

34 Odvolateľ v odvolaní namieta, že súd prvej inštancie vo veci konal a rozhodol napriek existencii prekážky iného prebiehajúceho (trestného) konania (tzv. prekážky litispendencie). Odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že súd prvej inštancie v odseku 5 odôvodnenia rozhodnutia uviedol, že po právoplatnom skončení trestného konania vytýčil pojednávanie na deň 18.06.2018, na pojednávaní ktorom zamietol návrh právneho zástupcu žalovaného na zastavenie konania z dôvodu existencie možnej prekážky prv začatého konania (tzv. litispendencie) s odôvodnením, že všetky doterajšie senáty v trestnom konaní odkázali poškodených s nárokom na náhradu škody na občianskoprávne konanie, vrátane posudzovaného prípadu (viď trestný rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To/66/2017 z 23.11.2017).

35 Prekážka skôr začatého súdneho konania (tzv. litispendencia) je upravená v ustanovení § 159 CSP, podľa ktorého začatie konania bráni tomu, aby o tom istom spore prebiehalo na súde iné konanie. Ak na súde prebieha o tom istom spore iné konanie, súd zastaví konanie, ktoré sa začalo neskôr. Táto prekážka je daná vtedy, ak na inom súde Slovenskej republiky je začaté konanie, ktoré má rovnaké strany sporu (účastníkov), rovnaký predmet konania a rovnaké skutkové okolnosti, od ktorých sa odvodzuje právo. Predmet konania je vymedzený petitom (výrokom) žaloby a základ uplatneného nároku je určený skutkovými okolnosťami. Prekážka skôr začatého konania je procesnou prekážkou konania, ktorú musí súd z úradnej povinnosti odstrániť, a to zastavením konania. Prekážku skôr začatého konania môže zakladať aj nárok na náhradu škody uplatnený v adhéznom konaní, ak ten istý nárok bol následne uplatnený v civilnom sporovom konaní. Teda, prekážkou už začatého konania môže byť v prípade nároku na náhradu škody situácia, ak si tento nárok poškodený uplatňuje v trestnom konaní a súd v trestnom konaní o tomto nároku koná, teda neodkáže poškodeného s jeho nárokom na civilné sporové konanie.

36 Podľa ustanovenia § 217 ods. 1 prvej vety CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Je pravdou, že predmetný nárok na náhradu škody bol uplatnený žalobou na Krajskom súde v Banskej Bystrici, doručenu dňa 19.04.2012, pričom už skôr (08.03.2012) bol uplatnený proti žalovanému ako obvinenému v trestnom konaní, teda prekážka litispendencie v čase podania predmetnej civilnej žaloby existovala, avšak v čase rozhodovania sporu súdom prvej inštancie prekážka skôr začatého konania už netrvala, pretože táto odpadla právoplatnosťou rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To/66/2017 z 23.11.2017, ktorým bol žalovaný oslobodený spod obžaloby a poškodený bol s nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie. Okamihom rozhodným pre posúdenie prekážky litispendencie nie je stav v čase začatia civilného (občianskoprávneho) sporového konania, ale stav v čase vydania rozhodnutia súdu (rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/170/2012 z 26.07.2012).

37 Odvolací súd upriamuje pozornosť tiež na to, že samotný žalovaný na pojednávaní konanom dňa 18.05.2015 uviedol, že na námietke litispendencie a zastavení konania už netrvá, keďže v jeho trestnej veci nebolo rozhodnuté o náhrade škody. Z právoplatného trestného rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To/66/2017 z 23.11.2017 je zrejmé, že trestný súd sa nárokom poškodeného na náhradu škody vôbec nezaoberal a poškodeného odkázal na občianskoprávne konanie (vyplýva to aj z rozsudku sp. zn. 3To/29/2014 z 18.09.2014, ktorým bol žalovaný najskôr odsúdený, ako aj z rozsudku sp. zn.

3To/66/2017 z 23.11.2017, ktorým bol žalovaný následne oslobodený spod obžaloby). S poukazom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie námietky, že neboli splnené procesné podmienky pre prekážku litispendencie a že procesným postupom súdu prvej inštancie bolo porušené právo žalovaného na spravodlivý proces, sú neopodstatnené a uplatnené odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ CSP (tzv. vady zmätočnosti) nie sú dané. Len pre úplnosť odvolací súd dodáva, že z obsahu odvolania nie je ani zrejmé, v čom konkrétne vidí odvolateľ nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým sa mu ako sporovej strane znemožnilo uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

38 Z obsahu odvolania ďalej vyplýva, že odvolateľ (z opatrnosti) vzniesol námietku premlčania žalobou uplatneného nároku. Odvolací súd poukazuje na to, že žalovaný tak urobil po prvýkrát až v podanom odvolaní, teda podľa názoru odvolacieho súdu ide o „novotu“, t. j. prostriedok procesnej obrany, ktorý nebol uplatnený v konaní pred súdom prvej inštancie, na ktorú sa vzťahuje ustanovenie § 366 CSP. Odvolateľ (žalovaný) uvedenú námietku vzniesol v odvolaní bez toho, aby zároveň tvrdil a preukazoval, že pre použitie tohto prostriedku procesnej obrany v odvolaní sú splnené zákonné podmienky uvedené v § 366 písm. a/ až d/ CSP (prostriedok procesného útoku, ktorý nebol uplatnený v konaní pred súdom prvej inštancie sa týka procesných podmienok, alebo sa týka vylúčenia súdu alebo nesprávneho obsadenia súdu, alebo má ním byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo ho odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie). Keďže odvolateľ v odvolaní netvrdil a nepreukázal, že premlčanie nemohol bez svojej viny namietať už v konaní pred súdom prvej inštancie, resp. že ním uplatnená novota sa vzťahuje k niektorej ďalšej zákonnej podmienke v zmysle § 366 CSP, odvolací súd na uvedenú námietku v odvolacom konaní neprihliadol a nezaoberal sa jej posúdením.

39 Odvolateľ ďalej v odvolaní namieta, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ CSP), že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (§ 365 ods. 1 písm. g/ CSP). Odvolateľ namieta nedostatočnosť záverov súdu prvej inštancie, vyjadrených v odsekoch 29, 37, 41-45 napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, s upriamením pozornosti na to, že súd prvej inštancie rozhodol inak, ako v obdobných veciach sp. zn. 63Cbi/25/2014 a 16Cbi/2/2014 (odvolateľ napáda závery súdu prvej inštancie vyjadrené v odseku 48 napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie).

40 V odseku 48 odôvodnenia rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že sa nestotožňuje s rozhodnutím č. k. 63Cbi/25/2014-224 z 20.6.2019 (obdobne súd prvej inštancie rozhodol vo veci sp. zn. 16Cbi/2/2014 - poznámka odvolacieho súdu) z dôvodov, na základe ktorých žalobe vyhovel, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne uviedol dôvody, pre ktoré považoval uplatnený nárok na náhradu škody proti žalovanému za dôvodný. V tomto smere odvolací súd poukazuje aj na iné skutkovo a právne obdobné spory (vedené na Krajskom súde v Banskej Bystrici), v ktorých boli žalobcovia so svojím nárokom na náhradu škody, uplatneným proti bývalému správcovi konkurznej podstaty úpadcu, úspešní (napr. sp. zn. 27Cbi/1/2013, 44Cbi/1/2016, 41Cbi/2/2016, 43Cbi/1/2018, 43Cbi/3/2019). Uvedenú námietku odvolateľa odvolací súd preto nepovažoval za relevantnú.

41 Z obsahu odvolania - k vyššie uplatneným odvolacím dôvodom - vyplýva, že odvolateľ namieta nedostatočné zistenie skutkového a právneho stavu ohľadom súdom prvej inštancie konštatovaného splnenia predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu podľa § 420 OZ. Odvolateľ uviedol, že neporušil žiadnu právnu povinnosť, ustanovenú mu všeobecným záväzným právnym predpisom a ani uloženú mu právoplatným rozhodnutím súdu opatrovať a spravovať cudzí majetok. Podľa jeho názoru rozsah uplatneného nároku v žalobe nebol dostatočný a bolo potrebné posúdiť, či až doplnením rozhodujúcich skutočností v podaní z 28.09.2018 bol nárok uplatnený riadne a včas, pričom podľa jeho názoru tomu tak nebolo, pretože nebolo určito definované, ktoré konanie (skutok) bolo porušením právnej povinnosti (a akkej) vo vzťahu ku ktorému úkonu, aká je škoda, kedy táto vznikla, či existuje

príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou. Namietal existenciu príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti a vznikom škody, keďže finančné prostriedky poskytoval do takého finančno-právneho prostredia spoločnosti CI Holding, a.s., ktoré bolo bonitné, čo vyplýva z toho, že uvedená spoločnosť mala úver v Poštovej banke, a.s. v tom čase viac ako 200.000.000,- Sk. To, že následne poskytnuté prostriedky v poslednom zmenkovom obchode neboli (31.08.2009 - splatnosť), súvisí s inou príčinou, a to, že uvedená banka vyhlásila splatnosť všetkých dlhov z dôvodu nezaplatenia časti jednej splátky za mesiac november 2009, v dôsledku čoho zmenkový dlžník nebol schopný zaplatiť splatný úver v tak obrovskej čiastke. Nesolventnosť tohto subjektu a následne nevrátenie žalovanej sumy boli ovplyvnené inou príčinou, pre ktorú finančné prostriedky neboli zaplatené, z čoho vyplýva nepochybný záver, že CI HOLDING, a.s. v čase konfirmácie zmenkového obchodu a ani v čase splatnosti nebola v predĺžení a bola vysoko bonitná. Poukázal na to, že otázkou príčinnej súvislosti sa zaoberal už NS SR (ako súd odvolací) v konaní sp. zn. 1Obo/10/2018 v obdobnej skutkovej veci.

42 Ďalej odvolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie zavinenia v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie v odsekoch 41-45. Poukázal na to, že trestným rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To/66/2017 z 23.11.2017 bol oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, a teda nebola naplnená objektívna stránka trestnoprávnej zodpovednosti a ani civilnoprávnej zodpovednosti, z ktorej by sa malo odvodzovať porušenie právnej povinnosti. Ide o totožný znak trestnej a civilnej zodpovednosti a ak v trestnom konaní bol prijatý záver o neexistencii zavinenia, potom súd prvej inštancie sa nedostatočne zaoberal otázkou zavinenia žalovaného, pričom úvahy o vedomej nedbanlivosti sú formálne a nevychádzajú z konkrétnych skutkových zistení.

43 Podľa ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

44 Zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil (§ 420 ods. 3 OZ).

45 Podľa ustanovenia § 8 ods. 2 ZKV, správca je povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd.

46 Podľa ustanovenia § 8 ods. 5 poslednej vety ZKV, zbavením funkcie nezaniká správčova zodpovednosť podľa odseku 2 za čas výkonu funkcie. Správca, ktorý bol zbavený funkcie, je povinný riadne informovať nového správcu a dať mu k dispozícii všetky doklady.

47 Predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu sú nasledovné: a/ porušenie právnej povinnosti, b/ vznik škody, c/ príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody, pričom všetky predpoklady musia byť splnené kumulatívne, aby súd ohľadom nároku na náhradu škody mohol vysloviť svoj záver. Pre zistenie, či žalovaný nesie zodpovednosť za škodu je rozhodujúce splnenie objektívnych a subjektívnych predpokladov zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 OZ. Žalovaný sa s poukazom na § 421 ods. 3 OZ môže zbaviť zodpovednosti za škodu, len ak preukáže, že škodu nezavinil.

48 Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že tento sa zaoberal predpokladmi vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle § 420 OZ. Uvedené právne posúdenie je správne, pretože za škodu spôsobenú úpadcovi v konkurznom konaní v dôsledku porušenia povinnosti uloženej správcovi konkurznej podstaty v súvislosti s výkonom funkcie správcu zodpovedá správca konkurznej podstaty podľa § 420 ods. 1 OZ ako fyzická osoba. Vyplýva to zo skutočnosti, že správcu je potrebné považovať za osobitný procesný subjekt, ktorý má samostatné postavenie voči konkurzným veriteľom, ako aj voči úpadcovi a nemožno ho preto považovať len za zástupcu úpadcu, resp. konkurzných veriteľov. Práva a povinnosti správcu konkurznej podstaty sú vymedzené najmä v ustanoveniach zákona č. 7/2005 Z. z o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej aj „ZKR“), resp. predtým platného a účinného ZKV a predstavujú výkon jeho právomoci. Vzťah medzi žalobcom a žalovaným nemožno považovať za obchodno-závazkový vzťah podľa § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, pretože nejde o záväzkový vzťah medzi podnikateľmi, týkajúci sa ich podnikateľskej činnosti. Výkon funkcie

správca podľa osobitného predpisu nie je tiež podnikaním podľa § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka, hoci samotný správca môže byť podnikateľom (napr. advokátom). Na právny vzťah, ktorý sa týka správcu (aj bývalého správcu) a vyplýva z jeho osobitnej zodpovednosti za výkon funkcie, je potrebné aplikovať vždy režim Občianskeho zákonníka (sp. zn. 1Obo/10/2017). Súd prvej inštancie preto správne aplikoval právny režim Občianskeho zákonníka (§ 420). S uvedeným nie je v rozpore skutočnosť, že žalovaný bol rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To/66/2017 z 23.11.2017 oslobodený spod obžaloby, keďže poškodený bol so svojím nárokom na náhradu škody odkázaný na občianskoprávne konanie.

49 Odvolací súd nesúhlasí s námietkou odvolateľa, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je nedostatočné a nepreskúmateľné v časti týkajúcej sa porušenia právnej povinnosti žalovaného, príčinnej súvislosti a zavinenia. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaný správca porušil svoju zákonnú povinnosť konať s odbornou starostlivosťou (§ 8 ods. 2 ZKV), ako aj s vysvetlením, v čom takéto konanie žalovaného v posudzovanom prípade spočívalo. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalovaný správca speňažil majetok konkurznej podstaty úpadcu, z čoho získal finančné prostriedky, ktoré boli určené na rozdelenie veriteľom úpadcu (čo vyplýva z účelu ZKV vymedzeného v § 1 ods. 1 ZKV v spojení s § 2 ods. 2 ZKV). ZKV taxatívne nevypočítava všetky povinnosti správcu konkurznej podstaty pri spravovaní majetku úpadcu (pretože to prakticky ani nie je možné) a v tomto smere používa pre správcu konkurznej podstaty úpadcu termín „povinnosť konať s odbornou starostlivosťou“. Uvedené zahŕňa požiadavku konať pri výkone funkcie správcu s potrebnými odbornými vedomosťami a znalosťami, ktoré žalovaný ako správca konkurznej podstaty úpadcu - vzhľadom na svoje odborné vzdelanie a praktické znalosti a skúsenosti pri výkone činnosti správcu - nepochybne mal. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že pokiaľ žalovaný správca investoval finančné prostriedky, získané zo speňaženia konkurznej podstaty, ktoré boli určené na rozdelenie veriteľom úpadcu, do nákupu zmenky vystavenej spoločnosťou CI HOLDING, a.s. vo výške 687.307,89 eur, nekonal s odbornou starostlivosťou pri správe majetku úpadcu, keďže majetok úpadcu použil na rizikové investovanie do zmenky, čo predstavuje „rizikový obchod“, čím došlo k porušeniu zákonnej povinnosti žalovaného konať s odbornou starostlivosťou. Konanie žalovaného správcu bolo v rozpore s účelom konkurzného konania, ktorým je pomerné uspokojenie veriteľov úpadcu, ktorí si do konkurzu včas a riadne prihlásili svoje pohľadávky, pričom povinnosťou správcu je zvoliť taký postup, aby sa v konkurznej podstate naakumulovalo čo najviac finančných prostriedkov na uspokojenie konkurzných veriteľov. Pri napĺňaní tejto povinnosti a účelu ZKV správca konkurznej podstaty je povinný postupovať s odbornou starostlivosťou, za ktorú rozhodne nemožno považovať obchodovanie s finančnými prostriedkami získanými zo speňaženia majetku patriaceho do konkurznej podstaty úpadcu napr. aj formou nákupu zmenky. Správca konkurznej podstaty úpadcu podľa ZKV, ale ani podľa ZKR nie je oprávnený svojvoľne nakladať s finančnými prostriedkami získanými zo speňaženia majetku patriaceho do konkurznej podstaty úpadcu, pretože nie je oprávnený podnikat' a obchodovať s majetkom patriacim do konkurznej podstaty úpadcu, vrátane finančných prostriedkov získaných zo speňaženia konkurznej podstaty. Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, že ZKV neoprávňuje správcu investovať finančné prostriedky, získané speňažením majetku konkurznej podstaty do podnikania tretích osôb, neoprávňuje ho ani nakupovať cenné papiere, ktoré už zo svojej podstaty sú rizikovým obchodom, pričom aj keď to správcovi zákon (ZKV) výslovne nezakazuje, neznamená to, že správca je oprávnený na takú činnosť, ktorá je v rozpore s účelom zákona. Súd prvej inštancie preto dospel k správne mu záveru, že žalovaný správca nákupom zmenky z finančných prostriedkov úpadcu porušil povinnosť v zmysle § 8 ods. 2 ZKV, t. j. povinnosť postupovať pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou. Pokiaľ výt'azok získaný zo speňaženia majetku patriaceho do konkurznej podstaty správca použije v rozpore s týmto účelom zákona, v dôsledku čoho nie je možné rozdeliť ho veriteľom, nemôže sa jednať o postup vykonaný ani s bežnou starostlivosťou, nieto s odbornou starostlivosťou. Príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením právnej povinnosti postupovať pri správe majetku v konkurznej podstate úpadcu s odbornou starostlivosťou je daná tým (ako správne uviedol súd prvej inštancie), že ku škode došlo práve v dôsledku neodborného nakladania žalovaného správcu s finančnými prostriedkami, získanými zo speňaženia majetku konkurznej podstaty úpadcu.

50 Odvolací súd sa stotožnil tiež so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný správca (vzhľadom na výkon funkcie a činnosti správcu) vedel, že jeho povinnosťou je speňaženie majetku v konkurznej

podstate a rovnako vedel, že finančné prostriedky získané zo speňaženia majetku patriaceho do konkurznej podstaty, sú určené na rozdelenie konkurzným veriteľom úpadcu. Musel mať preto vedomosť o tom, že peniaze úpadcu je možné použiť výlučne na účel určený ZKV, ktorý v žiadnom zo svojich ustanovení neumožňoval správcovi, aby finančné prostriedky získané zo speňaženia majetku konkurznej podstaty úpadcu investoval do zmenkových obchodov, resp. iných foriem podnikania a obchodovania. Práve naopak, keďže ZKV správcovi pri výkone funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu dáva zákonný príkaz konať s odbornou starostlivosťou a finančné prostriedky získané zo speňaženia majetku konkurznej podstaty rozdeliť v prospech konkurzných veriteľov úpadcu. Správny je preto aj záver súdu prvej inštancie, že v posudzovanom prípade sa u žalovaného správcu jednalo o zavinenie vo forme vedomej nedbanlivosti.

51 S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd považuje námietku odvolateľa o nesprávnom právnom posúdení nároku na náhradu škody za nedôvodnú.

52 Za neopodstatnenú považuje odvolací súd aj námietku odvolateľa, že žalovaný nárok nebol uplatnený riadne a včas v podanej žalobe a stalo sa tak až po jeho doplnení v roku 2018 na základe podania žalobcu z 28.09.2018. Vo väzbe k tejto odvolacej námietke odvolací súd uvádza, že nárok bol uplatnený žalobou zo dňa 17.04.2012, ktorá bola podaná za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, pričom nárok na náhradu škody bol - podľa názoru odvolacieho súdu - uplatnený riadne čo do popisu skutkového stavu a okolností, ako aj výšky. Následné podania žalobcu predstavovali len podrobnejšiu právnu špecifikáciu uplatneného nároku, dôkazom čoho je aj skutočnosť, že zo strany súdu prvej inštancie neboli považované za zmenu žaloby, o ktorej by bolo potrebné rozhodnúť formou procesného uznesenia.

53 K uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP odvolací súd uvádza, že odvolateľ výslovne namietal v odvolaní, že žalobca nenavrhoval žiadne dôkazy, v dôsledku čoho súd prvej inštancie žiadne dôkazy nevykonal, okrem dôkazu navrhnutého žalovaným (výsluch svedka Mgr. Filipa Osvalda). Z obsahu odvolania odvolaciemu súdu nie je zrejmé, ktoré dôkazy súd prvej inštancie nevykonal, hoci boli potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Rovnako k odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. g/ CSP odvolateľ neuviedol žiadne prípustné a doteraz neuplatnené prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, pre ktoré skutkový stav zistený súdom prvej inštancie neobstojí.

54 Len pre úplnosť odvolací súd k uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP uvádza, že odvolateľ v odvolaní nekonkretizoval, či podľa jeho názoru ide o nesprávne právne posúdenie vecí tým, že súd prvej inštancie nepoužil správnu právnu normu, alebo síce na zistený skutkový stav aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne vyložil, prípadne, že právnu formu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval.

55 K polemike odvolateľa so závermi súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o jeho (ne)viazanosť oslobodzujúcim trestným rozsudkom, odvolací súd uvádza, že vydanie oslobodzujúceho trestného rozsudku v prospech žalovaného nie je prekážkou toho, aby konanie žalovaného (ktoré podľa trestného rozsudku bolo posúdené ako nie trestný čin) bolo predmetom konania podľa predpisov civilného práva, konkrétne v danom prípade predmetom posudzovania v zmysle (ne)splnenia predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu (§ 420 OZ). Uvedený záver vyplýva tiež z rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Obo/10/2018 z 25.06.2019 (na ktoré poukázal v odôvodnení svojho rozhodnutia aj súd prvej inštancie), pričom týmto rozhodnutím bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 52Cbi/1/2013-257 z 25.10.2017 v napadnutej časti a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Z bodu 24 rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Obo/10/2018 vyplýva, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti bolo zrušené z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP a nedostatočného vysporiadania sa s námietkami odvolateľa týkajúcimi sa predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu. Z bodu 17 odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že spôsob, akým žalovaný ako bývalý správca konkurznej podstaty nakladal s finančnými prostriedkami, ktoré získal ako výťažok zo speňaženia konkurznej podstaty, odporuje ustanoveniu § 8 ods. 2 ZKV. Pre investovanie finančných prostriedkov nemalej hodnoty do akciovej spoločnosti CI HOLDING, a.s. bol žalovaný aj

zbavený funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu (ako je tomu aj v posudzovanom prípade), keď činnosť žalovaného súdy považovali za závažné porušenie výkonu funkcie správcu s odbornou starostlivosťou. Odvolací súd námietku žalovaného, že vo veci konal s odbornou starostlivosťou, nepovažoval za dôvodnú (rovnako ako v posudzovanom prípade). Žalovaný preto neopodstatnene vytýka súdu prvej inštancie, že v otázke príčinnej súvislosti medzi konaním žalovaného a vzniknutou škodou ignoroval záväzný právny názor odvolacieho súdu, vyslovený v konaní vedenom pod sp. zn. 1Obo/10/2018. Odôvodnenie uznesenia NS SR sp. zn. 1Obo/10/2018 z 25.06.2019 nie je a ani nemôže byť prejudiciálne pre posudzovaný prípad, lebo 1/ odvolací súd vo veci sp. zn. 1Obo/10/2018 otázku príčinnej súvislosti medzi konaním iného žalovaného a vznikom škody právne záväzným spôsobom neriešil (len konštatoval nepreskúmateľnosť a rozporuplnosť záverov súdu prvej inštancie pri jej riešení) a 2/ aj keby z odôvodnenia predmetného (zrušovacieho) rozhodnutia vyplynul nejaký právny záver odvolacieho súdu, tento by bol pre súd prvej inštancie záväzný len v danej konkrétnej veci (§ 391 ods. 2 CSP), nie však v iných veciach, hoci aj skutkovo a právne obdobných.

56 Na základe vyššie uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. a v závislom výroku III. o trovách prvoinštančného konania potvrdil podľa ustanovenia § 387 ods. 1, ods. 2 CSP ako vecne správny.

57 Úspešnou stranou sporu v odvolacom konaní bol žalobca, ktorému proti žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP). O výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

58 Rozhodnutie bolo prijaté členmi odvolacieho senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozsudku je dovolanie prípustné (§ 420 CSP), ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Oprávneným subjektom na podanie dovolania je strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 v spojení s § 424 CSP).

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia veci (§ 432 CSP).

Podľa ust. § 429 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.